

ANNUKKA SALAMA

WSOY

RIPILEY

JA NOPEA YHTEYS

Selkomukautus Satu Leisko

© Annukka Salama, Satu Leisko ja WSOY 2024

ISBN 978-951-0-50809-1

Werner Söderström Osakeyhtiö

Painettu EU:ssa

RIPLEY JA NOPEA YHTEYS

Selkomukautus Annukka Salaman
alkuperäisteoksesta Ripley – Nopea yhteys

Selkomukauttaja Satu Leisko

Werner Söderström Osakeyhtiö

Helsinki

Kirjan henkilöt

Isla on 17-vuotias tyttö.

Hän käy lukiota Tampereella.

Hän tykkää pelata

ja pelimaailmassa hänen nimimerkinsä on Ripley.

Damien on Islan pelikaveri.

Nimi Damien on nimimerkki.

Isla ei tiedä,

kuka hän on oikeasti.

Isla ja Damien ovat ystäviä.

Anton Cajander on uusi oppilas Islan lukiossa.

Hän on Olivian kaksoisveli.

Olivia Cajander on uusi oppilas Islan lukiossa.

Hän on Antonin kaksoissisko.

Adele on Islan kaveri lukiossa.

Joni on Islan koulukaveri lukiossa.

Joni ja Isla kilpailevat keskenään koko ajan.

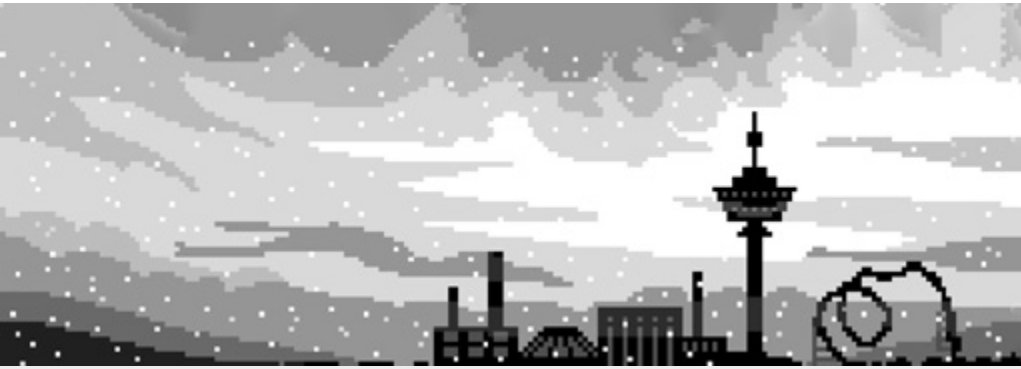
He eivät tule toimeen kovin hyvin.

Camilla on Olivian ja Antonin kaveri.

Camilla on ihastunut Antoniin.

Islan **isä** on yrittäjä.
Islan **äiti** on kuollut.

liris on Islan 6-vuotias pikkusisko.

Kirjan paikat

Kirjan tapahtumat sijoittuvat Tampereelle,
jossa Islan perhe asuu.

Islan lukio on Tampereen teknillinen lyseo.

LUKU 1

Minulla on ollut huono päivä.
Tarvitsen piristystä.
Avaan tietokoneen
ja kirjaudun chat-keskusteluun.
Chatissa nimimerkkini on Ripley.
Käytän sitä nimeä,
kun pelaan verkkopelejä.
Nimi tulee lempielokuvastani, Alienista.
Sen päähenkilön nimi on Ripley.

Kukaan pelimaailmassa ei tiedä,
että oikea nimeni on Isla.
Olen 17-vuotias
ja käyn lukiota Tampereella.

Juttelen chatissa säännöllisesti
vain yhden tietyn henkilön kanssa.
Hän käyttää nimimerkkiä Damien.
Hän on samanikäinen kuin minä,
mutta en tiedä, kuka hän oikeasti on.

Kirjoitan hänelle.

RIPLEY:

Apua. Huono päivä koulussa tänään.

Piristä mua.

DAMIEN:

Mikä hätänä?

RIPLEY:

Muistatko, mitä me sovittiin?

Että ei kerrota yksityiskohtia meidän elämästä.

Piristä mua nyt vaan.

Sä olet mulle velkaa vähän piristystä.

DAMIEN:

Sä olet pitänyt mut koossa koko viime vuoden.

Autoit mua, kun mulla oli vaikeaa.

Joten olen sulle velkaa paljon piristystä.

Pelataanko?

Damienilla on ollut ongelmia

viimeisen vuoden ajan.

En ole kysynyt tarkasti,

mitä hänelle on tapahtunut.

Mutta olen itse yrittänyt piristää häntä

todella monta kertaa.

En tiedä, kuka Damien oikeasti on.
En tiedä, missä päin Suomea hän asuu.
En halua tietää hänestä enempää.
Meillä on yhtä huono huumorintaju
ja tykkäämme samanlaisista elokuvista.
Se riittää minulle.

Lataan tietokoneelleni pelin,
jota Damien ehdottaa.
Laitan päälle paikan salauksen.
Jos Damien katsoo sijaintiani pelin aikana,
näyttää siltä, että olen New Yorkissa.
En halua kertoa,
missä olen oikeasti.

Aloitamme pelaamisen.

DAMIEN:

Ai, sä olet tänään New Yorkissa?

RIPLEY:

Kyllä, juuri siellä.

DAMIEN:

Oletko tulossa Gameconiin?

En vastaa hänelle mitään.
Hän on kysynyt jo monta kertaa,
tulenko Gameconiin.
Se on pelitapahtuma,
jossa voi tutustua erilaisiin peleihin.
Samalla voi tavata muita pelaajia.
Voi olla, että menen sinne.
Mutta en aio tavata Damienia siellä.
En aio tavata häntä koskaan.
On liian suuri riski,
että tapaaminen rikkoo ystävytemme.

Yritämme pelata peliä,
mutta pelin hahmoja on hirveän vaikea liikuttaa.
En saa pelihahmoani edes kävelemään suoraan.
Se vain huojuu ja kaatuu.
Kun yritän saada hahmoni hyppäämään,
se putoaa jokeen ja ojaan.
Nauran niin kovaa,
että poskiini ja mahaani sattuu.
Liikun pelihahmoni mukana
ja putoan lopulta pelituoliltani lattialle.
Damien nauraa minulle chatissa.

Sitten hän kysyy vielä uudelleen,
tulenko Gameconiin.
En vastaa.
Katkaisen chat-yhteyden.

LUKU 2

Kun herään seuraavana aamuna,
jään makaamaan sänkyyni.
Tuijotan kattoa.
En haluaisi mennä kouluun...

En uskaltanut kertoa Damienille,
miksi tarvitsin piristystä eilen.
Se johtui siitä,
että mokasin koulussa:
Meillä oli tunnilla ohjelmointitehtävä.
Minun piti ohjelmoida robotti
ja saada se liikkumaan.
Tein virheen ohjelmoinnissa.
Robotti kaatui naamalleen luokan edessä.
En ymmärrä, miten onnistuin mokaamaan niin.
Sellainen robotti maksaa 10 000 euroa.

Luokkakaverini nauroivat minulle,
erityisesti Joni.
Hän on kilpailijani koulussa.
Olemme olleet luokan parhaita matematiikassa
vuorotellen alakoulusta asti.
Joni haluaa olla aina paras.
Hän suuttuu,
kun voitan hänet jossakin.

Nousen ylös sängystä
ja laitan itseni valmiiksi kouluun.
Puen farkut ja hupparin
ja laitan pitkät hiukseni nutturalle.
Valitsen tänään leopardikuvioiset silmälasit.
Minulla on monet erilaiset silmälasit.

Samalla mietin Damienia.
Onkohan hän jo hereillä?
Meillä on yhteinen ystävälamppu,
jolla saan sen selville.
Painan nappia lampussani,
kunnes lampun valo vaihtuu oranssiksi.
Oranssi valo tarkoittaa hyvää huomenta.
Minun lamppuni lähettää värin Damienin lamppuun.
Damien vastaa hetken päästä
ja lähettää minulle pinkin värin.
Punastun.
Pinkki valo tarkoittaa,
että hän ikävöi minua.

Kun menen keittiöön,
isä ja liris ovat jo aamupalalla.
liris on pikkusiskoni,
hän on kuusivuotias.

liriksellä on kissapuku päällä,
hän on tänään kissa.
liris käyttää joka päivä jotakin pukua.
Hänellä on vain harvoin tavalliset vaatteet.

Isä korjaa leivänpaahdinta.
Hänellä on oma sähköalan firma
ja hän korjaa myös kotona kaikenlaista.
Hän kysyy heti Damienista:
– Oletko taas pelannut sen pojan kanssa?
Aiotko tavata sen?

Isä iskee minulle silmää.

– En aio tavata Damienia,
vastaan.
– Jos tapaat sen,
kerro minulle ensin.
Ja tapaa hänet vain julkisella paikalla,
missä on paljon muita ihmisiä,
isä neuvoo.

Asun isän ja siskon kanssa.
Äitini on kuollut.
Hänellä oli syöpä.
Autan isää paljon liriksen hoitamisessa,
koska isä tekee pitkiä työpäiviä.

LUKU 3

Otan mukaan omenan sekä kahvia termosmukissa
ja lähden kouluun autolla.
Minulla on jo ajokortti, poikkeusluvalla.
Kuuntelen ajomatalla vanhaa tietokonemusiikkia.
Tykkään sellaisesta.

Samalla ajattelen Damienia.
Mietin, miltä hän näyttää.
Onko hän oikeasti poika?
Hän voi olla myös tyttö
tai vaikka muunsukupuolinen.
Se ei haittaisi minua.
Olen kerran suudellut tyttöä
ja se tuntui hyvältä.
En tiedä vielä,
millaista olisi harrastaa seksiä jonkun kanssa.
Sanon vaan,
että haluaisin harrastaa seksiä.

Pysäytän ajatukseni:
miksi mietin seksiä ja Damienia yhdessä??

Toisaalta minusta tuntuu,
että tiedän Damienista paljon.
Hänellä on koira.

Damien sanoo,
että se on yksisarvisten kauhu.
Koiralla on yksisarvisen muotoinen pehmolelu,
jonka kanssa koira tykkää tapella.
Damienin perheellä on oma yritys.
Ja Damien aikoo mennä lukion jälkeen yliopistoon.
Viime vuotta hän sanoo pahaksi vuodeksi.
Hän on kertonut,
että hänen maailmansa romahti.
Ja sitten se romahti vielä uudelleen.
Välillä hän on itkenyt tietokoneellaan
ja minä olen yrittänyt piristää häntä huonolla huumorillani.
Minusta tuntuu hirveältä ajatella,
että hän on ollut niin rikki.

Mutta välillä mietin kaikenlaista.
Entä jos Damien on oikeasti sellainen tyyppi,
joka vain pelaa asunnossaan verhot kiinni?
Entä jos hän käyttää joka päivä samoja vaatteita,
eikä koskaan vaihda niitä?
Entä jos hän käyttää huumeita?
Se pilaisi ystävyyskämme.
En halua ottaa sitä riskiä.

Siksi en aio tavata Damienia.

Kun pääsen koulun pihaan,
parkkipaikka on täynnä.
Näen vain yhden vapaan paikan
ja käännän auton sitä kohti vauhdilla.
Viime hetkellä tajuan,
että paikka ei olekaan tyhjä.
Siihen on pysäköity hieno urheiluauto.
Se on musta ja näyttää kalliilta.
Se on niin matala,
että en nähnyt sitä muiden autojen takaa.

Lyön jarrut pohjaan.
Autoni liukuu liukkaalla pihalla
ja pysähtyy vasta viime hetkellä.
Autoni nokka koskettaa urheiluauton perää.

Sydämeni hakkaa,
kun urheiluauton omistaja nousee autostaan.
Pojalla on tumma, vähän kihara tukka
ja hän haroo hiuksiaan kädellään.
Hänellä on päällään mustat farkut ja untuvatakki.
Istun paikoillani liikkumatta.
Poika tutkii,
tuliko hänen autoonsa vahinkoa.
Sitten hän katsoo minua.
Hänellä on nenärengas nenän alla.

Poika kävelee autoni luo
ja koputtaa sivuikkunaan.
Hän näyttää vihaiselta.

Minua hävettää,
että melkein törmäsin hänen autoonsa.
Häpeän autoani,
sillä se on isän vanha ja suuri farmariauto.
Se tekee ympärillemme ison pakokaasupilven,
joka näkyy hyvin kylmässä pakkasilmassa.
Haluaisin kadota, mieluiten toiseen galaksiin.

– Mitä hittoa sä oikein teet?
poika kysyy.
– Anteeksi, mä en nähnyt sua.
Sun auto on matala. Ja lyhyt,
onnistun selittämään.

Tunnen itseni idiootiksi.

– No kiitos informaatiosta.
Miten olisinkaan pärjännyt ilman?
poika toteaa.
– Ole hyvä?
sanon.
– Oletko sä ajanut monen polkupyöräilijän
tai jalankulkijan yli?

Liikenteessä on muitakin
kuin sinä ja sun valtava auto,
poika sanoo epäkohteliaasti.
– No kiitos informaatiosta.
Miten olisinkaan pärjännyt ilman,
sanon takaisin vähän vihaisesti.

Kysyn, tuliko hänen autoonsa vahinkoa,
mutta poika ei vastaa.
En onneksi näe mitään jälkiä,
kun peruutan pois.
Pysäköin autoni mahdollisimman kauas.

Olen myöhässä tunnilta.

LUKU 4

Syöksyn sisälle koulun pääovista
ja juoksen portaat ylös kaksi kerrallaan.
Ylimmässä kerroksessa käännyn kulman taakse
ja törmään jonkun tyypin vahvaan rintakehään.
Hänen tavaransa putoavat lattialle,
kirjat ja paperit leviävät pitkin käytävää.

– Anteeksi!
sanon ja polvistun keräämään tavaroita.

Kun katson ylöspäin,
näen saman pojan kuin äsken pihalla.
Ei voi olla...

– Älä koske mun tavaroihin.
Oletko sä aina näin kömpelö?
poika murahtaa.
Hän nostaa tavaransa lattialta.

Suoristaudun
ja sanon hänelle:
– Ääliö.

Menen sisälle luokkaan.
Onneksi myös opettaja on myöhässä.

Menen istumaan kaverini Adelen viereen.
Hän virnistää minulle.

Silloin luokkaan kävelee sama poika,
johon törmäsin äsken.
Kaikki katsovat häntä.
Vieressäni Adele huokaisee ääneen ihastuksesta.
En huomannut pojan ulkonäköä kunnolla,
koska hän oli niin vihainen minulle.
Hän on todella hyvännäköinen.

Pojan käsivarret ovat melkein liian kivan näköiset...
Hän haroo hiuksiaan niin houkuttelevasti,
että kohta joku varmasti itkee luokan takarivissä.
Pojan farkut roikkuvat hyvin alhaalla.
Kun hän kohottaa kättään,
hänen paitansa nousee ja iho näkyy.
Luokasta kuuluu monen oppilaan henkäisy.

He eivät kuitenkaan tiedä,
miten typerä tyyppi poika on.
Minä en ole yhtään vaikuttunut.
Poika ei vaikuta minuun, ei yhtään.

Mutta pojan paidassa on tuttu logo:
se on erään kuuluisan ohjelmointiyrityksen paita.
Vain työntekijät voivat saada sellaisen paidan.

Olen aina halunnut sellaisen itselleni.
Ei kai poika tee töitä sille yritykselle?

Hän puhuu opettajan kanssa hetken
ja tulee sitten istumaan suoraan minun taakseni.
– Uskallanko mä istua tähän?
hän mutisee minulle.

Näytän hänelle keskisormea.
Adelen silmät pyöristyvät.
Hän kirjoittaa minulle viestin
ja kysyy, mitä oikein teen.
Lupaan selittää hänelle myöhemmin.

Hetken päästä huomaamme,
että luokassa on myös uusi tyttö.
Hän istuu eturivissä.
Hänellä on ruskeat kiharat hiukset,
jotka ulottuvat lanteille asti.
Tunnin lopussa menemme esittäytymään hänelle.
– Moi! Mä oon Adele.
Tässä on Isla.
Oletko sä uusi oppilas?
Adele sanoo.

Tyttö katsoo meitä ja hymyilee.
Hänen nimensä on Olivia.
Pyydämme häntä istumaan kanssamme ruokalassa
mutta Olivia on menossa istumaan kavereidensa kanssa.
Hänellä on jo tuttuja koulussamme,
koska hän on asunut Tampereella koko ikänsä.
Hän kutsuu meidät samaan pöytään.

Seuraamme Oliviaa ruokalassa.
Mutta hän kävelee suoraan samaan pöytään,
jossa istuu se ärsyttävä, vihainen poika.
Poika juttelee kaverinsa kanssa ruotsiksi.
Adele ja Olivia istuvat syömään.
Ainoa vapaa paikka on suoraan vastapäätä poikaa.
Istun siihen
ja alan voidella leipääni.

– Miksi sä voitelet sun leipää siinä?
Sä et ole tervetullut tähän pöytään,
poika sanoo.
– Mikä sua oikein vaivaa?
kysyn.
– No sinä vaivaat mua.
Olet vaivannut mua tänään jo monta kertaa,
poika sanoo.

– Mitä hittoa, Anton?

Olivia sanoo pojalle ihmeissään.

Pojan nimi on siis Anton.

Koko ruokala alkaa tuijottaa meitä.

Sydämeni hakkaa,

mutta jatkan leipäni voitelemista.

Isä on opettanut minut puolustamaan rajojani.

Antonilla ei ole oikeutta ajaa minua pois.

Aion pysyä paikallani.

Kun Anton komentaa uudelleen minua lähtemään,
työnnän kahvikuppini kohti häntä.

Sitten työnnän sen nurin.

Kahvi kaatuu pöydälle ja hänen syliinsä.

Anton katsoo minua, ja kahvia sylissään.

Ruokalassa on täysin hiljaista.

Tuijotamme toisiamme.

Lopulta Antonin silmissä käy hymy.

Hän alkaa nauraa, aitoa naurua.

Hänen kaverinsa alkavat myös nauraa,
ja minultakin pääsee nauru.

Uihdyttävä romaani pelimaailmasta

Isla on nettipelaaja,
joka käyttää pelimaailmassa nimeä Ripley.

Islalla on pelikaveri Damien,
joka on hänelle todella tärkeä.

Mutta Isla ei halua tavata Damienia koskaan
oikeassa elämässä.

Hän pelkää,
että tapaaminen pilaisi heidän ystävyytensä.

Silti hän haaveilee Damienista.

Samaan aikaan Islan lukiossa aloittaa Anton,
joka on raivostuttava, komea ja mielenkiintoinen.

Heidän välilleen syntyy nopeasti tunteita.

Kumpi voittaa: Islan ja Damienin yhteys pelimaailmassa
vai ihastus Antoniiniin tosielämässä?

Kannen suunnittelu: Annukka ja Tommi Salama sekä Kaisu Sandberg

Kuvat: Shutterstock

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-50809-1